

ZUŠ
HOSTIVAŘ

Bulletin

informací č.9

2012-2013

PRA
PRA
PRA
PRA

HA
GUE
GA
G

Partnerská spolupráce se zahraničními školami

Vážení přátelé a příznivci naší školy, uplynulý školní rok byl z historického pohledu uměleckého vzdělávání v českých zemích přelomový. Do uspokojování uměním knížecí vrchnost v 18. století, přísné kontrole za Rakouska - Uherska a předstírání plnění rigidních osnov a učebních plánů v době budování komunismu, se učitelům otevřela ve 21. století možnost vytvořit si svůj vlastní školní vzdělávací program a začít žáky vzdělávat v oblasti umění podle svého.

Že lidé nejpochopivěji dodržují pravidla, která si sami nastavují, je mezi sociology známá věc. Přijíjí si ale současně učitelé svobodu, která jim zároveň naděljuje i odpovědnost svá vlastní pravidla dodržovat? Jsou připraveni brát svá vlastní pravidla **vážně**?

Naše země je vskutku rázovitá část evropského prostoru. Nic se tady vážně nebere. Naopak, když se snažíte práci dělat opravdově, jste pokládán za pitomce, který pouze nenašel způsob, jak ji nějak šikovně oslúit. Patrně je to při cestách do našich zahraničních partnerských škol. Když sledujete z autobusu, jak se v cizině na západ od nás opravují silnice, kupujete si zde ráno něco k snídani nebo vás na zpáteční cestě obsluhují u čerpací stanice, máte pocit, že ti lidé tady dělají svou práci **vážně**. Proč o tom mluvím? Reforma ve vzdělávání není český výmysl. Evropané si uvědomují, že kvalitní vzdělávání je dnes hlavní devizou v konkurenceschopnosti celého kontinentu (co do počtu obyvatel patří euro-americké civilizaci pouze 25% z celkového počtu lidí na planetě). Jako dobrý způsob řešení se ukázalo dát větší svobodu učitelům, kteří lépe než „vrchnost“ vědí, co žáci v jejich zemi, kraji či obci potřebují. Učitelé v Evropě tak dostali poprvé možnost napsat si, co chtějí učit a jak. Je určitě vzrušující si uvědomit, že jsme po několika staletích první generací učitelů, kteří tuto svobodu vlastních pravidel zažívají.

Teď jen ta vlastní pravidla začít brát **vážně**.

Jirí Štárek, ředitel školy

Na závěrečném květnovém koncertu festivalu Petrovické jaro se představil nově založený Hostivařský dechový orchestr vedený pod taktovkou učitele Oldřicha Ledabyly. Účinkovat přijeli i žáci partnerských škol z Chorvatska, Polska a Slovenska.

Prosincové setkání zástupců našich partnerských škol v Banské Bystrici.

Ředitelky partnerských škol (zleva) Melita Lasek – Chorvatsko, Eva Beňačková – Slovensko, Gražyna Ney – Polsko.

Záříjové nastudování Serenády A. Dvořáka a R. Strausse učitelé ZUŠ Hostivař a partnerské Musikschule Wels Herminenhof z Rakouska pod vedením Waltra Reschenedra. Koncerty se pak uskutečnily v rakouských městech Wels a Kremsmünster.

V březnu se dostalo žákům ZUŠ Hostivař velkolepého přijetí starostou německého města Passau Jürgenem Dupperem. Na radnici se pak uskutečnil i společný koncert s naší partnerskou školou Städtische Musikschule Passau.

Rybova mše vánoční 2012 -

tradiční a přece jinak

Panu kardinálovi se po koncertě představil ředitel naší partnerské školy Städtische Musikschule z německého Passau pan Manfred Herre

V tomto školním roce jsme opět uspořádali koncertní provedení České mše vánoční Jana Jakuba Ryby v katedrále sv. Víta

na Pražském hradě pod záštitou arcibiskupa pražského a primase českého, kardinála Mons. Dominika Duky a starosty MČ Praha 15 Pavla Klegy, v podání žáků, učitelů a rodičů naší školy. Tradičně se tento koncert vždy pořádal za účasti senátorek, senátorů, poslankyň a poslanců Parlamentu ČR bez rozdílu politické příslušnosti. Byl postaven na myšlence, že alespoň jednou v roce, v době adventní, by mohly „hlasy“ senátorů a poslanců „ladit“. Naše představa o „sladění“ hlasů zákonodárců rozdílných politických názorů byla možná trochu naivní, ale jak řekl pan kardinál Miloslav Vlk, který stál u zrodu této tradice, „naivní věci posouvají svět kupředu, ostatní věci se pouze dějí“. Rozhodli jsme se tedy i nadále zůstat naivní a dámy a pány z Parlamentu ČR jsme letos ke společnému muzicirování nepozvali. Reakce byly různé, od výčitek, nepochopení, uraženosti, až po blahopřání ke statečnému a slušnému vyjádření postoje obyčejných, trochu „rozladěných“ občanů.

Škola, která se nehoní za cenami, má skvělé výsledky

Před několika lety jsme se rozhodli, že přehodnotíme přístup našich žáků k účasti v uměleckém soutěžení. Pojetí, kdy do soutěžního klání posíláme pouze ty žáky, u kterých jsme přesvědčeni, že účast na soutěži je pro ně osobnostním přínosem (nedbaje, zda úspěšným umístěním „proslaví“ školu), není na mnohých školách obvyklé. Daleko častěji se můžeme setkat s tím, že soutěžní výsledek je pokládán za nejdůležitější kritérium v hodnocení kvality pedagogické práce učitele a někdy i celé školy. To je sice celkem pochopitelný, ale dosti hluboký omyl. Žijeme totiž v době, kdy i oblast umění a pedagogiky je zasažena tzv. „výsledkařením“ a pak vše, co se smí nazývat kvalitní, musí být nejprve pojmenováno, změřeno a následně obodováno. Když se k tomu přidají i různé profesní neukojenosti některých učitelů či nezdravé ambice ředitelů, nezbyvá z uměleckého soutěžení žáků českých ZUŠ mnoho chvályhodného. Přitom účast na soutěži je pro žáky jinak skvělou příležitostí, jak si porovnat své dovednosti, získat interpretační zkušenosti a sám sebe motivovat k dalšímu studiu. Pro učitele je to pak místo pro potřebnou sebereflexi i užitečnou inspiraci. Důležité je si uvědomit, že i sebelepší soutěžní výsledek by neměl zastínit pravý a skutečný cíl vzdělávání, pro který je soutěžení žáků pouhým prostředkem. Jsem rád, že tento náš přístup nejen funguje, ale generuje i nezanedbatelné úspěchy.

Bude to asi tím, že kolektiv učitelů v ZUŠ Hostivař si již dávno „vydechli“ z nesmyslného a svazujícího tlaku neustále demonstrovat prostřednictvím dětí „měřitelné“ pedagogické úspěchy. Ty se tak nyní dostávají jakoby mimochodem.

Trumpetové trio ve složení
Petr Venzara,
Pavel Venzara,
a **Jan Vošahlík** vedené
učitelem Josefem Zettlem,
získalo letos v celostátním kole
soutěže ZUŠ, kterou vyhláší
Ministerstvo školství, mládeže
a tělovýchovy ČR, **1. cenu**
v kategorii komorní hry
s převahou dechových nástrojů.

Smyčkové kvarteto ve složení
Antonie Vaňkátová – I. housle,
Tereza Horáková – II. housle,
Marie Cabrnchová – viola
a **Ondřej Černý** – violoncello,
vedené učitelem Ondřejem Štochlem,
zvítězilo v celostátním kole soutěže ZUŠ
v komorní hře.

2012/2013